Kancionál

Noc z 14. na 15. červenec

Vždy jsem byl věrným služebníkem svého Boha Innose a svého krále Rhobara II. Vždy jsem plnil všechny rozkazy, které pro mě měli můj král i můj velitel Lord Hagen a plnil jsem je s veškerou odvahou, která pro ně byla nutná. Jsem přesvědčen, že jakkoliv jsem mohl selhat já, jakkoliv mohla selhat i má silná vůle, nikdy jsem nezradil svou víru a svou věrnost. Nikdy jsem neměl pochyby – třebaže se mi jiní smáli, že i ten nejzbožnější a nejvěrnější člověk alespoň jednou ve svém životě zapochybuje. Jinak je to totiž prý bůh, anebo blázen – a já že to první rozhodně nejsem. Byl jsem slepý k těmto řečem. Lord Dominique svatý také nikdy nezapochyboval, a přece to nebyl ani bůh a ani blázen. Nikdy jsem též nevzal pero do ruky, poněvadž Dominique, svatý zakladatel našeho řádu, pravil, že paladin nikdy nepíše brkem, nýbrž pouze krví nepřátel Innosových, třebaže on sám svá slova porušil, když sepsal své básně.

A v tom jediném se mu dnes přibližuji, protože jinak jsem se mu na hony vzdálil. Ano, musím si to přiznat: i mě dostihly pochybnosti. Poslední noc náš – vlastně můj a o to je to horší! – hrad napadl dračí nepřítel. Vždy jsem šel směle do boje a nemyslel jsem na smrt, ale včera jsem pochopil, že už tu nemusím být, že mohu zemřít, já jsem si poprvé představil, že padnu v boji! Ale proč? Vždy jsem věřil, že mě chrání ruka boží, mě, jednoho z nejvyšších v řádu paladinů… Přilétli draci a s nimi i první mračna pochybností. Opustil mě snad Innos? A začal jsem proklínat Hagena. Proč musel na tuto zoufalou výpravu posílat mně? Proč ne Ingmara, kde jinde by byly potřeba jeho strategické schopnosti, než v tomto údolí slaných slz? Proč ne Albrechta, kde jinde by přišlo jeho magické světlo více vhod než na dnu tohoto temného kotle? A proč ne Hagen sám ---?

A přece – nevím, komu mám tato slova určit… Vždyť možná nezbyde, kdo by je četl a papír či pergamen tak špatně vzdorují dračímu nepříteli! Nevím, komu mám tato slova určit než jen tobě, můj pane Innosi. Neopouštěj mne a vyslyš kromě mých mluvených modliteb i tuto psanou a odpusť mi mou upřímnost i mé pochybnosti. Vždyť vidíš do mého srdce. Přijmi modlitbu k tobě a k lordu Dominiqueovi, zakladateli našeho řádu, který musel snášet ještě horší příkoří než já zde, a přece obstál. Dej mi sílu, abych obstál i já, přestože se jemu nemohu vyrovnat… Neboť cítím, že ač slabší, je můj příběh i jeho příběh.

Je to moje modlitba, abys zůstal při nás a pomohl nám proti svému nepříteli, jenž pase po našich slzách.

Noc z 15. na 16. červenec

Když jsme přišli na hrad, našli jsme jej v mizerném stavu. Byl opuštěný a vyrabovaný, trestanci tu toho příliš nenechali. Pár z nich, takových krys, se schovávalo ve vnějším opevnění kolem tržiště, v chatrčích, které se ještě nerozpadaly. Dovnitř hradu se neodvážili, protože v něm se začaly usidlovat harpyje. Tyto uječené bestie jsou vždy znamením zlého: pouze od tvé svatyně, můj pane, se držely stranou. Museli jsme je povraždit. A do věže se ani harpyje neodvážily, z níž po pádu Bariéry zela ohromná díra. Stříbrně se leskla, můj pane, protože ji pavučinami zalepil obrovský pavouk, velký jak stínová šelma. Nebylo lehké jej zabít, a tak jsme ho z hradu pouze vyhnali…

Z kopce nad hradem se valil zlověstný dým, ze západu se na nás valil mrazivý vzduch. Střídal se s odporným puchem od údolí pod námi.

Myslím, že už ani trestanci se o budovu nestarali nejlépe… Nemohl jsem rozeslat trestance těžit rudu, dokud zůstával hrad neobyvatelný. Vchod do podzemí byl zavalen. Dříve tam bývalo vězení. Rozkázal jsem proto zatlouct prkny mříž na nádvoří, kterou se hledělo do zhrouceného komplexu – a přikázal jsem znovu stavět střelecký dům – vězení se přesune tam. Dále jsem rozkázal opravit věž a zazdít a zasypat tajný vchod do hradu. Materiál jsme brali především z vnějšího okruhu, neboť nebyla šance jej celý osídlit – a měl jsem tehdy ještě hodně mužů! Přikázal jsem také podpořit vnější opevnění. Jak marná práce to byla!

Bylo to náročné, a přesto se dařilo úkoly plnit poměrně rychle. Snad mi, pane, odpustíš to srovnání, ale připadal jsem si právě jako Lord Dominique svatý, když zakládal Gothu. Vím, on musel začínat úplně od píky… Myrtana tehdy ještě byla jen pustinou, ze které občas doutnala odporná hromada chatrčí – skřetích ležení. A Dominique také neměl tolik mužů, jako já, jen několik členů svého rytířského řádu, jakých tehdy v zemi bylo několik, a pár osadníků… Ale však i on to měl podobné, vždyť místo Gothy, ač to legendy nezmiňují, stálo skřetí dřevěné opevnění, které on začal postupně přestavovat. A i z něj začal stavět jednu z prvních osad…

A i nad ním se stahovala mračna, zrovna jako se stáhla zde nad námi… Již tak dlouho jsem neviděl nezakrytý svit tvého slunce, můj pane!

Noc z 16. na 17, červenec

Sám Lord Domenique se podílel na výstavbě Gothy, a přece nikdo necítil, že by to ponižovalo jeho důstojnost. Pomohl obyčejnému osadníkovi, oděn do pouhé lehké zbroje, zdvihnout těžký kámen, a přesto kolem něj zůstávala aura takové majestátnosti, že se osadník po posazení kamene uklonil, jako by jej tvá vlastní ruka ohnula, můj pane. A když bylo první opevnění Gothy dostavěno, tak i Dominique byl vyslán na strastiplnou cestu – a taky za rudou! – do mrazivého Nordmaru… a když se vrátil, našel svůj hrad rozpadlý hůře než já tento svůj. Měl mezi svými muži zrádce a musel ho sám odhalit a sám popravit… Byl to jeho vlastní bratr…

A já, můj pane, se kaji, že nedovedu být jako on. Vím, že k víře v tebe patří i nejhlubší pokora, ale já, můj pane, jsem se nepřidal k pracím na opravách hradu. Stále jsem promýšlel, co bude třeba dělat, neboť jsem po nocích slyšel skřetí huhlání ve větru. Snad jsem nemyslel dostatečně rychle, můj pane, vždyť i on musel mnohé plánovat! Gotha byla tehdy sotva skořápkou a po zemi stále putovaly organizované oddíly skřetů! A já, můj pane, nemám mezi svými muži zrádce… Nikdo nemůže zradit naši bránu, leda by nás zradila brána sama. A nemám bratra, kromě všech svých bratrů v řádu, snad proto jsem byl a stále jsem, můj pane, tak necitlivý, znám jen své ctnosti. A vím, že k ctnostem paladina patří vedle víry v tebe také loajalita ke králi a odvaha. A což to nebyla loajalita, když jsem poslal Oricova bratra s poselstvím Lordu Hagenovi? Což to nebyla odvaha? Ano, poslal jsem ho pryč z hradu, třebaže vím, že je obležen skřety, poslal jsem ho z kolonie, třebaže je plná nebezpečí, poslal jsem ho do průsmyku, třebaže vím, že jej drží skřeti. Ale někoho jsem poslat musel a nikdo se pro ten úkol nehodil lépe. Jen se teď nemohu Oricovi podívat do očí…

A přece to mám tak jednoduché! Dříve, než mě nahlodaly pochybnosti, tak bych se snad dokázal Oricovi podívat do očí bez zardění, ale jednal bych úplně stejně, protože jsem vím, že mé rozhodnutí bylo správné. Ještě nikdy jsem nestál v situaci, kdy bych musel mezi svou vírou a svým králem jako lord Dominique v rozhodující chvíli svého života. Z jeho výroků víme, že ze tří paladinských ctností stojí vždy na prvním místě víra, na druhém loajalita a na třetím odvaha. Ale víme od něj také, že bez té poslední, bez odvahy, se obě vyšší ctnosti neobejdou. A přesně tak to bylo v jeho životě tehdy, když byla obléhána jeho Gotha.

Noc ze 17. na 18. červenec

I můj hrad je nyní v obležení. Vnější opevnění sežehli draci a oheň přeskočil i na trosky zhroucené hradní věže. Dal jsem příkaz ji znovu vybudovat, žel, neměl jsem již z čeho jiného než dřeva. Stačí jediný dračí útok a věž bude pryč. Zeď mého hradu je nabořena beranidlem a brána zavřena. Mříž se zaryla hluboko pod zem a podivně se zkřivila. Já i moji muži hladovíme – a já musím posílat zvědy ven, lovce ven. Nemáme zprávy o kopáčích…

Nepřeji si mluvit o morálce mých mužů – je jako zdi tohoto hradu: po sežehnutí dračím ohněm velmi křehká. Hlína na nádvoří sypká, při každém kroku do ní noha lehce zapadá. Rána jsou zde temná a odpoledne mžouravá, kdybych se budil pozdě, myslel bych, že sotva svítalo – a ani bych tím nic nezkazil, neboť nám nezbývá než tu sedět s rukama v klíně. Vůbec bych nepoznal, že je léto. Často prší a voda mi prosakuje skrz střechu. Několik mužů je nemocných a očekávám, že to bude přibývat. Ti ostatní se nudí, někteří se snaží cvičit, ostatním jsem přikázal, aby zvelebovali hrad, který nám trestanci zanechali polorozpadlý.

Má loajalita je těžce zkoušena – a když moje, jak se potom nemám bát, že mi muži nezačnou dezertovat!? Snažím se dostávat ctnostem, ale sám cítím, jak se mi to

nedaří. Vždy jsem chtěl být jako Dominique, ale ten snad ani nebyl z tohoto světa, ale přišel přímo od tebe, můj pane, jako tvůj vyvolený, či snad byl tvoje vtělení? Všichni muži kolem něj byli z masa a kostí, ale on jako by byl ztělesněním ctností. A když se najednou ve skále během obležení Gothy otevřela temná díra a z ní se začali valit nemrtví, byl to on, kdo dokázal své muže přesvědčit, aby ho následovali do ní a zastavili zdroj. Zato já, když posílám své muže… plní příkazy jen s nevolí. A já jim to nevyčítám, chyba je na mé straně. Nejsem jako on, ale útěchu shledávám i v tom, že má situace není tak strastná, jako ta jeho. Nehrozí mi tu žádní nemrtví, Milten se mi za to zaručil.

Můj pane, dej mi sílu přiblížit se Lordu Dominiquovi.

Noc z 18. na 19. červenec

Sám si mnohdy říkám, že nás do tohoto údolí snad přišel vyhladit samotný Beliar. Můj pane, já nemám strach z nepřátel. Nemám strach z nepřátel mého krále, ale z tvých nepřátel, Innosi, mám hrůzu. Nevím, co se tu dělo mezi pádem Bariéry a naším příchodem, ale po našem příchodu na tomto místě leželo prokletí. Žádal jsem Miltena, aby prokletí vymítal a on se činil a já ho přinutil, ať mi odpřisáhne, že tu žádné nezůstalo a že tu nehrozí vzkříšení jediného mrtvého. Zaručil se mi. Snad je sejmuto z tohoto hradu, ale z údolí ne! Smrt nám tady hrozí každým dnem.

Skřetů se, můj pane, nebojím, a klidně zemřu úderem některé z jejich seker. Innosi, trýzníš nás tu hladem, zimou, puchem, dýmem, tmou a nemocemi. Každou noc slyšíme bubnování a zpěv skřetů, přes den zas tu a tam jejich rozhořčené rokování ze stanů v té jejich huhlavé řeči, jíž nerozumíme, a tak si jen domýšlíme, zda vymýšlí, jak ztečnou naši pevnost, nebo zda už rovnou vymýšlí, jestli nás zotročí nebo sežerou. A přesto, můj bože Innosi, ti chci děkovat. Děkuji ti, že nemusím volit mezi mou vírou v tebe a mou věrností mému králi, Rhobaru II., za nějž se také modlím.

Děkuji ti, že nestojím před stejným dilematem, jako stál Lord Dominique, když jeho hrad obléhala vojska jeho krále a on měl buď odvolat svá slova, nebo čelit útoku svého krále, Rhobara I.

Děkuji ti, můj pane, že mě stavíš do právě takové situace, v níž jsem, a že mi dáváš právě takového nepřítele, jakého mi dáváš. Věřím, že mi dáváš nepřítele, na kterého mohu stačit či s nímž mohu svést boj, ve kterém nezklamu. A odpusť mi, snažně tě prosím, pokud selžu.

Noc z 19. na 20. červenec

Můj pane Innosi, včera na náš hrad opět zaútočil dračí nepřítel a spojil svůj útok se skřety. Vedl jsem boj se tvým jménem na rtech. Přijmi, prosím, padlé bojovníky, přijmi, prosím, i mé díky za ty, které jsi mi tu nechal. Děkuji ti za Udara, jehož kuše našla krvelačné skřetí šamany, děkuji ti za Kerolotha, který svým vedením dokázal draky udržet dostatečně daleko od naší opravené věže, takže jsme ji ještě stihli po

útoku uhasit. Děkuji za své pobočníky Orica a Parcivala, kteří ranili toho zeleného draka a odrazili tím útok. Žádám tě, ponech mi je tu nadále.

Stal jsem se, třebaže to není poznat navenek, pobožnějším, než je paladinu třeba. Teprve včerejšek mě naučil být doopravdy zbožný. Teprve nyní vkládám svůj život zcela do tvých rukou, můj pane Innosi. Dřív? To jsem jej držel až příliš ve svých. Už rozumím tomu, proč jsi mě zavedl na toto proklaté místo. Můj život je vy tvých rukách, můj pane. Splním-li svůj úkol zde, odejdu na zbytek života jen do tvých služeb. Kéž bys mi jen, prosím, dal znamení. Mé kouzelné runy byly včera slabé, ale nyní jsem připraven, nyní už chápu…

Bylo ode mě tolik troufalé srovnávat se s Dominiquem svatým. Jak se mohla má víra rovnat s jeho! On tehdy odhalil, že do čela tvé církve se dostal nekromant, který mohl přinést zkázu celé sotva zrozené myrtanské říši! Obvinil toho nekromanta před celým dvorem, ale nikdo mu nevěřil. Církev na něj uvalila klatbu a král oblehl jeho hrad, jeho Gothu. Ale pravou víru nelze žádným takovým způsobem zlomit, můj pane. Malý, do té doby bezvýznamný řád, stál proti královské armádě. A ty jsi dal svému nejvěrnějšímu služebníku znamení. Dal jsi jemu a všem jeho bratrům v řádu magii, propůjčil jsi jim runy, a tím jsi jim dal sílu odrazit králův útok, ale také, můj milosrdný pane, sílu všechny raněné vyléčit. Tím jsi, můj pane Innosi, Dominiqův řád vyvolil a já jsem neskonale hrdý, že do něj patřím.

Dominique zůstal věrný tobě, ale i svému králi, přestože ten mu ukřivdil. Když dostal Rhobar od tebe toto znamení, prohlédl a požádal Dominiquea o odpuštění. Dominique byl velkorysý, na rozdíl od jednoho ze svých nástupců, Leea. Tehdy také poprvé a naposled poklekl král před někým jiným než hlavou církve… a ta musela být také Dominiquovou zásluhou nahrazena. Nekromant byl poražen. Nebylo ale lehké jej zabít, podařilo se jim tehdy ho jen vyhnat z království.

Můj pane Innosi, ty vidíš do mého srdce. Dej mi znamení.

[Nedatovaný záznam]

Můj pane Innosi, posledních několik dní jsem se k tobě modlil jen ústně, protože jsi mi seslal naději! Z druhé strany průsmyku sem přišel bezejmenný cizinec a udělal tolik pro naši záchranu. Věděl jsem, jak mám jednat a poslal jsem ho k našim kopáčům, abych zjistil, kolik vykopali rudy pro mého krále, Rhobara II. Pak jsem ho poslal s reportem k lordu Hagenovi. Ten člověk se ale vrátil a zlikvidoval draky! Byl jsem tak zahrnut vděkem, třebaže navenek to bylo jen málo patrné. Můj pane, já měl chuť přidat se k němu na jeho pouti do neznámých končin, ale vím, že to není tvůj záměr se mnou, vím, že mé místo je zde, jak mi káže královský rozkaz prostřednictvím Lorda Hagena. Rozumím příchodu onoho cizince jako tvému znamení, můj pane… Zažehls v mém srdci oheň, stejně jako v Dominiquově. Můj meč slouží jen tobě samotnému.

Ale…

[Zbylé listy deníku byly vytrženy.]